

Таццяна ПЯТРЭНЯ:

«Я ЗНАЙШЛА СІЛЫ, ПЕРААДОЛЕЛА СЯБЕ»

пасля няўдалай Алімпіяды стаў настолькі важным і паспяховым у яе кар'еры

Штогадовае галасаванне спартыўных журналістаў вызначыла батутыстку Таццяну Пятрэню ў найлепшыя спартсменкі года. Нездарма! У свае 36 яна стала чэмпіёнкай свету ў індывідуальных скачках, поспех прыйшоў праз 19 гадоў пасля дэбюту. За плячыма спартсменкі чатыры Алімпіяды, якія, па прызнанні самой Таццяны, прынеслі ёй толькі горыч расчараванняў. Аднак думкі аб пятах Гульнях у Токіа раз-пораз круцяцца ў галаве, сёння пра іх Пятрэня кажа вельмі асцярожна, але свайго жадання зноў пазмагацца за самае галоўнае званне — алімпійскай чэмпіёнкі — не хавае. Чаго каштуе перажыць правал на галоўных стартах чатырохгоддзя і што матывуе раз за разам пераадолюваць сябе, Таццяна расказала ў сваім інтэрв'ю.

— Вас прызналі найлепшай спартсменкай краіны ўпершыню?

— Так. І гэта стала для мяне нечаканасцю. Прыемна, што людзі хварэюць за наш від спорту, цэняць спартсменаў. Удвая прыемна, што ганаровае прызнанне атрымала не толькі я, але і наша жаночая каманда па скачках на батуте, можна сказаць, што адбыўся двайны сюрпрыз. Дзякуй журналістам, што выбралі мяне.

— Дарэчы, як складваюцца вашыя адносіны з прадстаўнікамі сродкаў масавай інфармацыі?

— Шчыра кажучы, я вельмі рэдка даю інтэрв'ю, таму што не лічу сябе публічным чалавекам, але з павагай стаўлюся да журналістаў і да іх працы.

— Як самі для сябе ацэньваеце 2017 год?

— Ён атрымаўся досыць прадуктыўным, прынес мне шмат станоўчых эмоцый. Вядома, гэта перш за ўсё перамога на чэмпіянаце свету, але былі таксама і іншыя медаль, на этапах Кубка свету напрыклад. Таксама давялося выкласціся і ў камандных, і ў сінхронных скачках, таму я яшчэ вельмі рада і за нашу каманду і ганаруся нашымі агульнымі дасягненнямі. Было і шмат цяжкасцяў, якія давялося пераадолець. Шмат расчараванняў прынесла Алімпіяда ў Рыа (5-е месца), не хацелася заканчваць кар'е-

дакладна. Вядома, раней не думала, што змагу стаць чэмпіёнкай свету ў 36 гадоў, пасля няўдалай Алімпіяды ў Бразіліі гэтая перамога мяне вельмі падтрымала.

— Калі б тады, у 2016-м, усё склалася па-іншаму і вы падняліся на алімпійскі п'едэстал, сталі б працягваць сваю кар'еру?

— Цяжка сказаць. Сапраўды, не ведаю. — Што тады матывавала вас заставацца ў спорце?

— Па-першае, я не дасягнула сваёй мэты, па-другое, ад спорту я атрымліваю велізарнае задавальненне, можна сказаць, што спорт — гэта сэнс майго жыцця. Напэўна, менавіта мэта дае сілы рухацца далей, як кажуць: пакуль чалавек не здаецца, ён мацнейшы за свой лёс. Я не люблю здавацца, хочацца ўсё ж такі сказаць сваё апошняе слова і паспрабаваць яшчэ на адной Алімпіядзе ў Токіа.

— Пакуль вы кажаце пра гэта вельмі акуртна.

— Так, бо не ведаю, ці хопіць мне сіл. — Вы пабывалі на чатырох Алімпіядых, кожная з іх запамнілася па-свойму?

— Я стараюся наогул пра іх не думаць і не ўспамінаць, перагарнула гэтую старонку, таму што ўсе яны прынеслі мне шмат расчараванняў. Няўдачы на Алімпійскіх гульнях павіслі нада мной нібы дамоклаў

Спартсменка года — аб тым, чаму сезон

— Як такіх узроставак абмежаванняў у батутным спорце няма, але мала хто даскоквае да майго ўзросту. Усё залежыць ад самога спартсмена. Бываюць людзі, якія заканчваюць вельмі рана, часцей за ўсё гэта адбываецца з-за траўмаў, або спартсмен ужо не можа спраўляцца з вялікімі нагрузкамі. Каму дазваляе здароўе, той можа скакаць і да 35—40 гадоў, вядома, такіх людзей у нас можна пералічыць па пальцах. Напрыклад, Ганна Даганадзе выступала да 40 гадоў, выйграла Алімпіяду, калі ёй быў 31 год.

— Некаторыя дзяўчаты ў беларускай зборнай маладзейшыя за вас на 10, а то і больш гадоў. У сувязі з гэтым не ўзнікае праблем?

— У нас склаліся вельмі добрыя адносіны, мы ўсе — адна вялікая сям'я. Абсалютна нескладана знаходзіць агульныя інтарэсы, я магу лёгка падлазіцца. А калі ўзнікаюць нейкія пытанні, заўсёды падтрымаю, падкажу. Бывае, што дзяўчаты звяртаюцца па параду, і я вельмі рада, што яны прыслухваюцца да мяне.

— Наколькі важная псіхалогія ў вашым відзе спорту?

— Калі параўноўваць яе з фізічнай падрыхтоўкай, то гэта прыкладна 50 на 50. Вельмі важна быць псіхалагічна ўстойлівым. Спартсмен можа быць у вельмі добра фізічнай форме, але калі псіхалагічна не гатовы, то на спаборніцтвах ён нічога не пакажа.

— А вышынні ўжог не баіцеся?

— Бываюць моманты, калі страх прысутнічае, але трэба пераадолюваць сябе. З гэтым нам дапамагае псіхалаг. З камандай батутыстаў ужо даўно працуе Ірына Конан, разбіраем выступленні, трэніроўкі, працуем па розных метадыках, вучымся расслабляцца, бо ў нас ідзе вялікае напружанне на галаву, спартсмены пастаянна вельмі сканцэнтраваныя.

— Што для вас самае складанае ў спорце?

— Зараз я атрымліваю асалоду ад таго, што раблю. Натуральна, у 36 мне нялёгка, дзесьці прыходзіцца прымушаць сябе трэніравацца, вылазяць старыя траўмы, але я ўсё роўна задаволена сваёй працай. Заўсёды самыя складаныя моманты — гэта тыя, калі ў цябе правалы на самых важных стартах, бо ўсё трэба пачынаць спачатку.

— У нейкі момант вам прыйшлося зрабіць выбар і дзеля спорту ахвяраваць асабістым жыццём...

— Гэта было свядома. Часта не хапае часу, каб удзяліць увагу сябрам, родным, каханаму чалавеку, таму што мы ўвесь час у раз'ездах, на зборах, спаборніцтвах. Многія спартсмены з гэтым сутыкаюцца, заўсёды даводзіцца чымсьці ахвяраваць дзеля дасягнення мэты.

— Ёсць рэчы ў вашай кар'еры, якія хацелася б змяніць?

— Не, мне хапае характару — зацятасці, працавітасці, — дзякуючы, якому я да гэтага часу выступаю. Гэтыя якасці і любоў да спорту прывіла мне мой першы трэнер Вера Іванаўна Круцікава.

— Вы строга ў дачыненні да сябе?

— Так, вельмі. Хоць у дачыненні да іншых я не такая жорсткая, нават наадварот — мяккая. У звычайным жыцці я досыць ураўнаважаны чалавек, а вось у спорце больш эмацыянальная, паказваю свой характар, дзесьці нават, бывае, спрачаемся з трэнерам.

— Як вы бачыце сябе праз 5-10 гадоў?

— Мне б хацелася заняцца трэнерскай дзейнасцю, падзяліцца сваімі ведамі і вопытам з дзецьмі, можа нават выхаваць чэмпіёнаў. Не магу на сто працэнтаў сцвярджаць, што ў мяне гэта добра атрымаецца, але цяпер бачу сябе менавіта ў гэтай прафесіі.

3 такім характарам мы можам змагацца

У штотыднёвым спартыўным аглядзе «Звязды» расказваем пра старт чэмпіянату Еўропы па гандболе, трэці тытул мінскага «Юнацтва» ў Кантынентальным кубку і пра вынікі чарговага этапу Кубка свету па біятлоне.

1. **Зборная Беларусі па гандболе з перамогай стартвала на чэмпіянаце Еўропы ў харвацкім Порэчы.** Першымі сапернікамі для гульцоў Юрыя Шаўцова сталі аўстрыйцы, якіх нашы хлопцы абыгралі з лікам 27:26. Найлепшым гульцом і бамбардзірам сустрэчы стаў Уладзіслаў Кулеш, на яго рахунку 7 закінутых мячоў. У варотах беларусаў у першым, як і ў другім матчы з нарвежцамі, усю гульні правёў Вячаслаў Салдаценка.

— Трэнеры больш за ўсё асцерагаюцца менавіта за стартавыя паядынкі чэмпіянатаў. Такія сустрэчы заўсёды непрадказальныя — адбыцца можа ўсё што заўгодна, — каментуе сустрэчу галоўны трэнер Юрый ШАУЦОЎ. — Таму я і люблю пачынаць барацьбу на падобных турнірах з матчаў супраць заведама моцных сапернікаў. Калі так пойдзе далей, з такім характарам мы можам змагацца з любымі камандамі. Зразумела, я задаволены вынікам, было відаць, што гандбалісты абедзвюх камандаў нерваліся. Мы вельмі добра дзейнічалі ў атацы — хлопцы выконвалі ўсе тактычныя задумы. І абарона, і Салдаценка адыгралі так, як гэта было ў перыяд падрыхтоўкі зборнай. Цяпер абарона — моцнае месца беларускай каманды. І я рады, што ў нас атрымалася гэтага дасягнуць.

У другім паядынку групавой стадыі ЕўРА беларусы сустракаліся з віцэ-чэмпіёнамі свету нарвежцамі і як роўныя змаглі змагацца толькі першы тайм, у канцоўцы сустрэчы прайгрыш вырас да пяці мячоў — 28:33. Сёння нашы хлопцы сустрэнуцца з яшчэ больш знакамітымі сапернікамі — французамі.

Нагадаем, у наступны этап выходзяць тры каманды з групы.

2. **Хакеісты мінскага «Юнацтва» перамаглі казахстанскі «Намад» 5:2 і трэці раз у гісторыі заваявалі Кантынентальны кубак.** Да гэтага падпечныя Міхаіла Захарава перайгралі «Рытэн Спорт» і «Шэфілд».

— Вельмі хацелася выйграць. У тым ліку і дзеля таго, каб у нашым актыве стала тры трафеі. Ні адзін клуб яшчэ тройчы не перамагаў у гісторыі Кантынентальнага кубка. У Расіі дзве перамогі ў гэтым спаборніцтве — у «Ак Барса» і «Лады». А ў нас ужо тры трыумфы. Быў вар'яцкі настрой, згулялі добра, выдатна, — адзначыў Міхаіл Захараў.

Такім чынам «Юнацтва» заваявала права згуляць у наступным сезоне ў Лізе чэмпіёнаў.

3. **Мас-стартамі завяршыўся чарговы этап Кубка свету па біятлоне ў нямецкім Рупольдынгу.** Дар'я Домрачова заняла шостае месца, хоць першую частку гонкі правяла ў ролі лідара. Перамогу атрымала Кайса Мякярынен, другой стала Лаура Дальмаер, «бронза» ў Веранікі Віткавай.

Ірына Крыўко размясцілася на 14-й пазіцыі выніковага пратакола, Надзея Скардзіна заняла 16-е месца.

Ніхто з беларускіх спартсменаў не трапіў у лік удзельнікаў мужчынскай гонкі з масавым стартам.

Наступны этап Кубка свету пройдзе ў італьянскім Антхольцы з 18 па 21 студзеня.

Матэрыялы падрыхтавала
Дар'я ЛАБАЖЭВІЧ. lobazhevich@zviazda.by

ру на гэтай мінорнай ночце, таму я знайшла сілы, паверыла ў сябе і змагла працягнуць свае выступленні. Многія дапамаглі мне ў гэтым — галоўны трэнер нацыянальнай зборнай, мой асабісты трэнер, урач каманды, масажыст, псіхалаг. Дзякуй за падтрымку Міністэрству спорту і Беларускай асацыяцыі гімнастыкі, маёй сям'і, родным, сябрам і балельшчыкам.

— Каб заваяваць «золата» чэмпіянату свету, вам спатрэбілася 19 гадоў...

— Так, я дэбютавала на чэмпіянаце свету ў 1998 годзе, але да 2017-га так і не магла яго выйграць. А зараз было прадчуванне, што нарэшце змагу. Была ў добрай форме, таму разлічвала на медаль, можа быць, не на залаты, але на п'едэстал

меч. Вырашыла пакінуць гэта ўсё і пачаць з чыстага ліста. Было складана зрабіць гэта, але хачу сказаць, што заўсёды ёсць шанц ажыццявіць тое, пра што марыш усё жыццё. Галоўнае — задацца мэтай і рэалізаваць свае магчымасці. Пакуль я адчуваю, што ў мяне ёсць сілы, буду імкнуцца да сваіх мэт.

Калі ўсё ж такі вылучаць самую яркую для мяне Алімпіяду, то гэта, напэўна, першая, у Афінах. Незабыўны вопыт, нават не ўяўляла, якога маштабу могуць быць гэтыя спаборніцтвы, мне было вельмі цікава ўпершыню выступаць на самым высокім узроўні.

— У эпіце вашага віду спорту ёсць яшчэ настолькі вопытныя спартсменкі?